

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **TAXI Partner s. r. o.**, se sídlem Praha 5, Vrchlického 41/9, IČ 24221155, zast. JUDr. Ing. Miroslavem Madejem, advokátem, se sídlem Praha 2, Polská 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2013, č. j. 23/2013-190-STSP/3,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru veřejné dopravy, ze dne 18. 2. 2013, č. j. 23/2013-190-STSP/3, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 12. 11. 2012, č. j. MHMP 1456234/2012, a to tak, že v celém textu rozhodnutí se slova „ČEPOLO“ nahrazují slovy „TIEPOLO, ul. Duškova“. Slova „ukládá pokuta ve výši 55.000,- Kč, slovy padesátipěttisíkorunčeských“ se nahrazují slovy „ukládá pokuta ve výši 45.000,- Kč, slovy čtyřicetpěttisíkorunčeských“. Ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno.

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 12. 11. 2012, č. j. MHMP 1456234/2012, bylo shledáno, že žalobce jako provozovatel příležitostné osobní silniční dopravy porušil ust. § 9 odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě tím, že dne 17. 7. 2012 provozoval na trase hotel ČEPOLO, Praha 5 - ul. Aviatická - letiště Praha Ruzyně příležitostnou osobní silniční dopravu vozidlem Škoda Superb, SPZ: 1SM 4275, které neoznámil Magistrátu hlavního města Prahy, jako dopravnímu úřadu, jako vozidlo, se kterým hodlá provozovat dopravu. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v ust. § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě.

Dále bylo shledáno, že žalobce porušil ust. § 21b odst. 2 zákona o silniční dopravě tím, že nezajistil, aby dne 17. 7. 2012 při výkonu přepravy formou příležitostné osobní silniční dopravy vozidlem Škoda Superb, SPZ: 1SM 4275, na trase hotel ČEPOLO, Praha 5 - ul. Aviatická - letiště Praha Ruzyně, byla ve vozidle kopie záznamu objednávky této přepravní služby. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu

uvedeného v ust. § 35 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě. Za výše uvedené správní delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 55.000,- Kč.

Žalobce v žalobě nejprve podrobně zopakoval průběh správního řízení a obsah obou správních rozhodnutí.

Pokud jde o porušení ust. § 9 odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě, žalobce opětovně tvrdil, že vycházel z nesprávného poučení, a proto mu případné nedodržení termínu nemůže být přičítáno k tíži. Žalobce si nedělá průběžné výpisy z internetových stránek dopravního úřadu, a pokud žalovaný tvrdí, že není zřejmé, kdy byl výtisk z internetových stránek pořízen, tak dobu, kdy bylo nesprávné poučení na internetových stránkách dopravního úřadu umístěno, mohl žalovaný zjistit přímo u dopravního úřadu.

Žalobce nesouhlasí s právním výkladem ust. § 9 odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě. Dle tohoto ustanovení je provozovatel povinen sdělit nejprve dopravnímu úřadu počet vozidel, se kterými bude provozovat dopravu a ve lhůtě 30 dnů od vzniku rozhodné události nahlásit každou změnu v těchto údajích. Termín 30 dnů se dle žalobce vztahuje i na nahlášení dalších - nových vozidel, se kterými bude doprava provozována. Pokud tedy byla doprava provozována vozidlem Škoda Superb RZ 1SM 4275 dne 17. 7. 2012, mohl žalobce toto vozidlo nahlásit v termínu do 16. 8. 2012. Žalobce jej nahlásil dne 14. 8. 2012, čímž dle jeho názoru dodržel zákonnou lhůtu.

K porušení ust. § 21b odst. 2 zákona o silniční dopravě, žalobce opětovně tvrdí, že se jedná o spor o to, co je kopie objednávky v elektronické formě, neboť žalovaný v odvolacím řízení při porušení tohoto ustanovení spatřoval výhradně v absenci kopie objednávky v kontrolovaném vozidle.

Žalobce je přesvědčen, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho námitkou týkající se bezpečnosti silničního provozu ve vazbě na elektronický zobrazovač.

Žalobce v průběhu správního řízení předložil oficiální text objednávky a také potvrdil, že v zobrazovacím zařízení ve vozidle se zobrazuje výpis z této objednávky.

Dále žalobce namítl porušení zásady legitimního očekávání, když v jiných správních řízeních byly elektronické kopie záznamů objednávek vyhodnoceny jako správné. Stejně zobrazení objednávky je v jednom případě považováno za dostačující a v jiném za nedostačující. O případném sankcionování tak rozhoduje kontrolní orgán tím, zda v kontrolním protokolu uvede, že zobrazení objednávky na zobrazovači považuje za kopii objednávky či nikoliv. Touto námitkou se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval, pouze konstatoval, že ve správním řízení není možno zabývat se jinými kontrolami nespádajícími do předmětu řízení. Žalobce má za to, že bylo namístě provést výsledky kontrolních pracovníků, kteří konstatovali, že kopie objednávky na zobrazovači je dostačující, a toto posoudit s projednávaným případem.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že porušení ust. § 21b odst. 2 zákona o silniční dopravě považuje za prokázané způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Při provedené kontrole řidič vozidla žalobce nepředložil žádný dokument, v němž by byly zaznamenány jakékoli údaje o poskytnuté přepravě, a který by tedy bylo možno za kopii záznamu objednávky považovat. Řidič předložil pouze dokument označený jako „kopie objednávkového listu“, v němž nebyly žádné údaje o poskytnuté přepravě uvedeny a který následně žalobce ve svém vyjádření ze dne 21. 9. 2012 označil pouze za svůj interní předpis. Při kontrole nebyla řidičem předložena ani žádná elektronická forma záznamu objednávky, přestože žalobce ve svých vyjádřeních v průběhu řízení uváděl, že řidič měl mít u sebe při kontrole záznam objednávky v elektronické podobě.

Žalobce ani v průběhu provedeného správního řízení nedoložil žádný dokument, který by z povahy věci mohl představovat kopii záznamu objednávky. Záznam objednávky je svou povahou dokumentem, na němž je zaznamenána určitá objednávka. Nelze hovořit o záznamu objednávky, pokud z určitého dokumentu vůbec není zřejmé, kdo si u koho co objednal. V napadeném rozhodnutí žalovaný provedl podrobnou analýzu jednotlivých žalobcem postupně dokládaných dokumentů a dovodil, že z žádného z nich není zřejmé, kdo si u koho měl co objednat.

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se v zásadě jedná o spor, co je kopie objednávky v elektronické formě, když pro záznam objednávky v elektronické podobě z hlediska jeho obsahu nejsou dány žádné zvláštní požadavky oproti formě listinné. Elektronická forma takového záznamu není zákonem o silniční dopravě vyloučena, avšak aby mohl dopravce splnit povinnost předložit kopii záznamu objednávky při případné kontrole, musí mít řidič vozidla k dispozici zobrazovač, na němž ji kontrolnímu pracovníkovi při kontrole předloží. Na takovémto zobrazovači pak kontrolní pracovník musí mít možnost shlédnout údaje o tom, kdo si určitou přepravu u koho objednal a o jakou přepravu se jedná. Uvedený výklad je však pro vedené řízení irelevantní, neboť řidič žalobce při provedené kontrole žádný dokument v elektronické formě nepředložil a ani se o přítomnosti elektronického záznamu objednávky ve vozidle nezmínil, popř. nezaznamenal takovouto připomínku do kolonky „vyjádření řidiče“ na kontrolním protokolu, namísto toho se vyjádřil slovy „bez komentáře“.

S námitkou vztahu velikosti zobrazovače a možného ohrožení bezpečnosti silničního provozu se žalovaný vypořádal dostatečně, když v napadeném rozhodnutí uvedl, že si dopravce zvoleným technickým vybavením nemůže znemožnit plnění svých zákonných povinností a následně nevhodnost tohoto vybavení označovat za liberační důvod. Není zde důvod, proč by měl být zobrazovač pro elektronické záznamy objednávek ve vozidle jakkoli nainstalován, typicky se přitom může jednat o klasický notebook v zavazadle řidiče. Vzhledem k zakotvenému způsobu přijímání objednávek a vyhotovování kopií záznamů těchto objednávek z knihy objednávek vedené dopravcem v jeho sídle nebo provozovně není třeba, aby byl zobrazovač jakkoli propojen s vozidlem. Žalobce tedy není nijak nucen, aby elektronický zobrazovač ve vozidle umístil do bezprostřední blízkosti řidiče nebo cestujících.

K námitce, že v průběhu správního řízení žalobce doložil oficiální text objednávky a potvrdil, že v zobrazovacím zařízení ve vozidle se zobrazuje výpis z této objednávky, žalovaný uvedl, že žádný záznam objednávky ani jeho kopie nebyly při provedené kontrole předloženy. Dále je ve smyslu ustanovení § 21b odst. 2 zákona o silniční dopravě dána povinnost umístit ve vozidle kopii záznamu objednávky přepravní služby, který dopravce zaznamenal do knihy objednávek, nikoli jeho zcela nesrozumitelný heslovitý výpis bez relevantních údajů. Ani ze zvláštního dokumentu, který žalobce označuje za záznam objednávky, není zřejmé, kdo si u koho přepravu objednal.

Pokud jde o námitku porušení legitimního očekávání, žalovaný konstatoval, že v posuzovaném případě řidič žalobce na žádném elektronickém zobrazovači žádnou kopii záznamu objednávky nepředložil (jak to patrně učinili někteří řidiči žalobce v jiných případech) a nelze tedy vůbec hovořit o tom, že by kontrolní pracovník vyhodnotil záznam objednávky jako nevyhovující, na rozdíl od určitých jiných případů. V rámci tohoto správního řízení nebyly hodnoceny výsledky jiných kontrol provedených u žalobce, a proto žalovaný nepovažoval za potřebné si v tomto směru opatřovat důkazy. Žalobci nebyla uložena sankce na základě úsudku kontrolního pracovníka, nýbrž po důkladném zvážení všech zjištěných skutkových okolností včetně důkazů doložených žalobcem a jeho tvrzení uplatněných v rámci dvojinstančního správního řízení provedeného dopravním úřadem a žalovaným.

V protokolu o provedené kontrole kontrolní pracovník uvedl, že jako kopie záznamu objednávky byla ve vozidle „kopie objednávkového listu“ a popsal do protokolu její obsah a v kolonce o přítomnosti kopie záznamu objednávky s tímto komentářem zakroužkoval „ANO“ - v žádném případě tedy nelze hovořit o tom, že by svévolně v rozporu se skutkovým stavem tvrdil nepřítomnost kopie záznamu objednávky ve vozidle. Tento dokument však za kopii záznamu objednávky ve smyslu zákona o silniční dopravě nepovažoval ani žalovaný ani žalobce, jak bylo zmiňováno dříve a jak je podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Kopie záznamu objednávky nebyla ze strany kontrolního pracovníka hodnocena jako nevyhovující, nýbrž že při kontrole vůbec nebyla předložena a řidič vozidla se o její existenci nijak nezmínil.

Ve vztahu k porušení ust. § 9 odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě žalovaný konstatoval, že skutečnost, že kontrolované vozidlo nebylo příslušnému dopravnímu úřadu předem nahlášeno jako vozidlo, s nímž žalobce hodlá provozovat dopravu, vyplývá jak z vlastní evidence dopravního úřadu, tak i z vyjádření žalobce a jím doložených dokumentů o pozdějším nahlášení tohoto vozidla i z výpisu z Centrálního registru dopravců. V souladu s tímto ustanovením byl žalobce povinen příslušnému dopravnímu úřadu nahlásit jednotlivá vozidla předem před zahájením provozování dopravy, lhůta 30 dnů je pak stanovena pro nahlášení změn v těchto údajích, typicky např. pro změnu SPZ vozidla. Žalovaný se tedy neztotožnil s právním názorem žalobce o tom, že pokud začne provozovat určitým vozidlem dopravu, má třicetidenní lhůtu, aby dopravnímu úřadu toto vozidlo nahlásil. Jelikož však důvodem zjištěného protiprávního jednání byl omyl žalobce v otázce právní a kontrolované vozidlo bylo brzy po provedené kontrole dopravnímu úřadu nahlášeno, snížil žalovaný výši uložené pokuty prakticky až k hodnotě, která by byla uložena za samotné porušení ustanovení § 21b odst. 2 zákona o silniční dopravě. K námitce nesprávného poučení o povinnosti nahlásit kontrolované vozidlo dopravnímu úřadu žalovaný uvedl, že v ust. § 9 odst. 4 písm. d) zákona o silniční dopravě byla povinnost nahlásit podnikatelská vozidla zakotvena do 31.5.2012 a následně novelou zákona o silniční dopravě č. 119/2012 Sb. byla tato povinnost přesunuta do písm. b) tohoto ustanovení. Obsah této povinnosti zůstal nezměněn. Z doloženého výtisku internetových stránek dopravního úřadu nevyplývá, kdy byl pořízen, a žalovaný nepovažoval za potřebné zjišťovat, zda ke dni provedené kontroly byla na internetových stránkách dopravního úřadu uvedena informace o povinnosti nahlašovat vozidla podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. b) nebo písm. d) zákona o silniční dopravě. Je obecnou právní zásadou, že neznalost zákona neomlouvá, na což pak navazuje zakotvení objektivní odpovědnosti za správní delikty v zákoně o silniční dopravě. Žalobce ovšem v daném případě nijak netvrdí, že by o povinnosti nahlásit vozidlo nevěděl nebo že by byl dezinformován o přesných attributech této povinnosti. Poukazování toliko na případné uvedení písm. d) namísto písm. b) u textu informujícího dopravce o povinnosti nahlašovat vozidla bez námitek o uvedení v omyl co do obsahu předmětné povinnosti považuje žalovaný za nedůvodný formalismus a nad rámec podotýká, že stejně tak jako o neaktualizovanou informaci o přesném ustanovení by se v daném případě mohlo jednat i o pouhý překlep. Žalovaný tedy nepovažoval popsané skutečnosti za další polehčující okolnost.

Žalobce v replice poukázal na změnu právních předpisů upravujících silniční dopravu. Ke dni 1. 5. 2013 nabyl účinnosti zákona č. 102/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Tímto zákonem se vnitrostátní příležitostná osobní silniční doprava stala součástí nově definované taxislužby a povinnosti dopravce byly výrazně modifikovány. Nyní již nemá dopravce při provozování vnitrostátní příležitostné osobní silniční dopravy povinnost mít ve vozidle kopii záznamu objednávky poskytované přepravy. Jelikož se při správním trestání uplatní zásady

řízení trestního, je nutno vycházet z výjimky ze zásady retroaktivity práva, podle níž se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, přičemž podle pozdějšího zákona se trestnost činu posuzuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. Vzhledem k tomu, že novelou zákona o silniční dopravě došlo k nemožnosti sankcionovat zjištěné protiprávní jednání, je namístě posuzovat jednání žalobce podle právní úpravy, která je pro něj příznivější, tj. dle právní úpravy účinné od 1. 5. 2013.

Dále žalobce in eventum navrhl, aby soud od trestu upustil, či jej snížil.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních agend, v rozhodnutí o uložení pokuty konstatoval, že dne 17. 7. 2012 v 11:32 hod. byla v ul. Aviatická - letiště Praha Ruzyně, v návaznosti na uskutečněnou přepravu z hotelu ČEPOLO, Praha 5, provedena kontrola vozidla Škoda Superb, SPZ: 1SM 4275; řidičem vozidla v době uskutečněné kontroly byl Tomáš Hubka, nar. 11. 4. 1978, zaměstnanec provozovatele. O této uskutečněné jízdě a následné kontrole sepsal pracovník pověřený výkonem státního odborného dozoru v silniční dopravě protokol č. S/20120717/3/ ze dne 17. 7. 2012, jehož součástí je pořízená fotodokumentace. Protokol řidič bez vyjádření podepsal a převzal jeho stejnopis. Protokol byl následně dopisem ze dne 6. 8. 2012 zaslán provozovateli k seznámení. Zvýše uvedeného protokolu vyplývá, že jako kopie záznamu objednávky výše uvedené přepravní služby v kontrolovaném vozidle byla řidičem předložena listina „kopie objednávkového listu”.

Dalším šetřením správního orgánu v evidenci dopravního úřadu hl. m. Prahy bylo zjištěno, že provozovatel dne 17. 7. 2012 provozoval příležitostnou osobní silniční dopravu výše uvedeným vozidlem, které neoznámil Magistrátu hlavního města Prahy, jako dopravnímu úřadu, jako vozidlo, se kterým hodlá provozovat dopravu. Kontrolované vozidlo bylo zařazeno jako vozidlo provozovatele až dne 17. 8. 2012 (na základě oznámení provozovatele podaného dne 14. 8. 2012).

V průběhu řízení provozovatel v podaných námitkách proti protokolu a ve vyjádření mimo jiné uvedl, že řidič kontrolním pracovníkům předložil „kopii objednávkového listu”, která je pouze interním předpisem společnosti a slouží pouze jako písemný záznam o provedené jízdě. Provozovatel správnímu orgánu předložil, dle svého vyjádření, originál objednávky zakázky, která byla před zmiňovanou jízdou zaznamenána v provozovně provozovatele a vzor skutečné kopie objednávky, kterou měl řidič u sebe v elektronické podobě v průběhu přepravy i následně po ní. Provozovatel dále dle svého vyjádření po nahlédnutí do spisového materiálu usoudil, že z uvedené kontroly je ve spisu velmi malé množství důkazních prostředků, a proto není schopen posoudit, zda řidič kontrolnímu pracovníkovi elektronickou kopii objednávky předložil či nikoliv. Kopii originálu objednávky zakázky provozovatel předložil správnímu orgánu. Z uvedených důvodů provozovatel požádal o výslech řidiče a zároveň kontrolního pracovníka Bc. Jaroslava Kukačky. Dále provozovatel předložil kopii oznámení potvrzeného podatelnou Magistrátu hlavního města Prahy o zařazení vozidel příležitostné osobní silniční dopravy, kterým vozidla zařadil k 1. 7. 2012 včetně kontrolovaného vozidla.

K argumentům provozovatele Magistrát uvedl, že v protokolu, nadaného presumpcí pravdivosti dle § 53 odst. 3 správního řádu, je jednoznačně uvedeno, že jako kopie záznamu objednávky výše uvedené přepravní služby v kontrolovaném vozidle byla řidičem předložena listina „kopie objednávkového listu” (o níž následně provozovatel sám prohlásil, že je pouze interním předpisem, ne však skutečnou kopií záznamu objednávky), nikoli kopie záznamu objednávky v elektronické podobě jakou následně předložil provozovatel. Skutečnost, že by takový doklad řidič při kontrole předložil, není v protokolu uvedena a není ani součástí pořízené fotodokumentace. Rovněž řidič existenci takového dokladu při kontrole neprezentoval, neboť se do protokolu k průběhu kontroly žádným způsobem nevyjádřil.

Správní orgán dále konstatuje, že byt' je možné, aby kopie záznamu objednávky měla elektronickou podobu, nadále je třeba dostát povinnosti dané § 21b odst. 2 zákona o silniční dopravě. Ve vyjádření ze dne 21. 9. 2012 provozovatel předložil listinu, která je dle jeho slov originálem objednávky zakázky, která byla před zmiňovanou jízdou zaznamenána v provozovně provozovatele tj. dle § 21b odst. 2 zákona o silniční dopravě objednávkou přepravní služby předem zaznamenané do evidenční knihy objednávek. Předkládaný vzor i kopie originálu objednávky zakázky v elektronické podobě, kterou měl mít řidič údajně v době kontroly u sebe, má však zcela jinou podobu než zároveň předkládaný originál objednávky předem zaznamenaný v provozovně provozovatele, a nemůže se tak jednat o kopii záznamu objednávky ve smyslu § 21b odst 2 zákona o silniční dopravě, i kdyby teoreticky tento doklad měl řidič skutečně v době kontroly ve vozidle. Na základě výše uvedených skutečností považoval správní orgán stav věci za prokázaný a neakceptoval návrh provozovatele na výslech řidiče resp. kontrolního pracovníka, neboť by se za daných skutečností jednalo zcela zjevně o nadbytečný procesní úkon.

Ohledně evidence kontrolovaného vozidla správní orgán poukázal na skutečnost, že provozovatelem předložené oznámení se žádostí o zařazení vozidel včetně kontrolovaného vozidla k provozování příležitostné osobní silniční dopravy bylo na Magistrátu hl. m. Prahy dle razítka podáno až dne 14. 8. 2012, tedy skoro měsíc po kontrole a provozovatel tak prokazatelně nesplnil svoji povinnost dle § 9 odst. 4 písm. b) zákona silniční dopravě.

Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal odvolání, v němž uplatnil obdobné námitky jako v žalobě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uplatnil obdobnou argumentaci jako ve vyjádření k žalobě.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud při splnění podmínek podle ustanovení § 51 odst. 1 s.r.s. o podané žalobě rozhodl, aniž nařizoval ústní jednání.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 9 odst. 4 písm. b) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, *podnikatel v silniční dopravě je dále povinen před zahájením provozování dopravy sdělit dopravnímu úřadu počet vozidel, se kterými bude provozovat dopravu, jejich státní poznávací značku České republiky, největší povolenou hmotnost, celkový počet míst k přepravě osob včetně řidiče, tovární značku a obchodní označení a nahlásit do 30 dnů od vzniku rozhodné skutečnosti každou změnu v těchto údajích.*

Podle ust. § 21b odst. 2 zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30.4.2013, *provozovatel příležitostné osobní silniční dopravy je povinen objednávku přepravní služby předem zaznamenat do evidenční knihy objednávek a zajistit, aby kopie záznamu objednávky byla umístěna ve vozidle, kterým se přeprava vykonává, a aby ji řidič na vyžádání předložil kontrolnímu orgánu. Náležitosti záznamu objednávky stanoví prováděcí právní předpis.*

V případě porušení povinnosti stanovené v ust. § 9 odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě, je spornou otázkou právní výklad tohoto ustanovení. Pouhý gramatický výklad tohoto ustanovení, by mohl svádět k závěru, ke kterému dospěl žalobce, že podnikatel v silniční dopravě, který již tuto dopravu provozuje, je povinen sdělit skutečnost, že podniká s

dalším novým vozidlem (které v evidenci dopravního úřadu veden není) do 30 dnů ode dne, kdy začal s tímto vozidlem dopravu provozovat. „Těmito údaji“ se ustanovením § 9 odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě rozumí nejen státní poznávací značka České republiky, největší povolená hmotnost, celkový počet míst k přepravě osob včetně řidiče, tovární značka a obchodní označení, ale i počet vozidel. Se změnou těchto údajů, tedy i se změnou počtu vozidel pak ust. § 9 odst. 4 písm. b) poskytuje podnikateli v silniční dopravě lhůtu 30 dnů k nahlášení těchto změn od vzniku rozhodné skutečnosti, kterou je v dané věci okamžik, kdy podnikatel začne s dalším vozidlem provozovat dopravu.

K východiskům interpretace právních předpisů soudy dlouhodobě zastávají stanovisko, že před gramatickým výkladem, který nutno chápat pouze jako přiblížení se k objasnění obsahu normy, nutno upřednostnit hledisko smyslu a účelu normy. Interpretace zastávaná žalobcem by však byla v rozporu se smyslem a účelem tohoto ustanovení, resp. zákona o silniční dopravě jako celku.

Ústavní soud v nálezu ze dne 5. 5. 2010, sp. zn. I. ÚS 1885/09, k metodologické stránce aplikace práva opakovaně zdůraznil, že „jazykový výklad (*argumentace „zněním“ právního předpisu*)- sám o sobě- není dostačující, naopak může být projevem formalismu. Naprosto neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jeho jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity.

V nálezu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Ústavní soud konstatoval, že „soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku...“.

Výše uvedené základní interpretační pravidlo plyne i z judikatury samotného Nejvyššího správního soudu, který na judikaturu Ústavního soudu v tomto směru přiléhavě navázal (srov. např. rozsudek sp. zn. 9 Ans 5/2009, 9 Ans 5/2008, 1 Ao 4/2008, 6 Ads 114/2007, 1 As 24/2006).

V projednávané věci tedy přijetím pouhého gramatického výkladu ust. § 9 odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě by došlo popření smyslu normy, jejíž účelem je, aby doprava byla provozována pouze s vozidly, které jsou evidovány, což by nemohlo nastat v případě výkladu zastávaného žalobcem, kdy by mohl provozovat dopravu s nepřihlášeným vozidlem, neboť by měl 30 dnů po zahájení provozu na jeho přihlášení. Ustanovení požadující přihlášení vozidla před zahájením dopravy se nevztahuje pouze na zahájení provozování dopravy jako činnosti ale i na zahájení provozování dopravy s každým dalším vozidlem. Výklad zastávaný žalobcem by umožňoval provozovat dopravu s nepřihlášeným vozidlem alespoň po dobu 30 dnů, nadto faktická možnost ověřovat, byla-li doprava provozována pouze těchto maximálně 30 dnů, by byla obtížně realizovatelná. Pokud by totiž podnikatel v silniční dopravě začal podnikat s dalším novým nepřihlášeným vozidlem, byla by mu dána možnost, aby při dopravní kontrole takového vozidla, toto vozidlo dodatečně přihlásil ve lhůtě do 30 dnů od této kontroly, a předešel tak možné sankci ze strany dopravního úřadu, neboť by dopravní úřad za takové situace neměl jakoukoliv možnost ověřit a prokázat, že podnikatel

začal provozovat dopravu s nenahlášeným vozidlem již před touto kontrolou. Mohlo by tak docházet k situacím, kdy by podnikatelé v silniční dopravě provozovali vozidla i několik let bez jejich nahlášení dopravnímu úřadu, resp. do doby, než by byla provedena dopravní kontrola a poté by měli možnost takové dlouhodobé porušování povinnosti v 30 denní lhůtě zhojit.

Výklad ustanovení ust. § 9 odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě sledující jeho smysl a účel může být pouze takový, že dané ustanovení zakotvuje povinnost podnikatele v silniční dopravě, který začne podnikat s dalším, to znamená, dosud nepřihlášeným vozidlem, přihlásit jej do evidence dopravního úřadu před zahájením provozování dopravy, a to z toho důvodu, aby ust. § 9 odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě mohlo vůbec plnit svou evidenční funkci. Lhůta 30 dnů se pak vztahuje ke změně v údajích u těch vozidel, které byly k provozování dopravy již přihlášeny.

Poukaz žalobce na nesprávné poučení dopravního úřadu je nepřipadný. Žalobce si byl vědom svých povinností stran zákona o silniční dopravě; tuto skutečnost v celém správním řízení nerozporoval. Pokud byla jeho evidenční povinnost v zákonu o silniční dopravě nejprve zakotvena v ust. § 9 odst. 4 písm. d), a následně s účinností od 1. 6. 2012 byla naprosto totožná povinnost (totožný text zákona) přenesena do ust. § 9 odst. 4 písm. b), nemůže i případné nesprávné označení příslušného ustanovení zákona o silniční dopravě na internetových stránkách dopravního úřadu představovat důvod, pro který by bylo možno žalobce odpovědnosti za předmětný správní delikt zprostit.

Pokud jde o porušení ust. § 21b odst. 2 zákona o silniční dopravě, Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 27. 10. 2015, č. j. 10 A 173/2012-41, v kterém řešil skutkově obdobnou věc konstatoval, že k závěru o naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 35 odst. 3 písm. e) ve spojení s ustanovením § 21b odst. 2 zákona o silniční dopravě postačuje skutkové zjištění, že dopravce:

1. poskytuje přepravní služby formou příležitostné osobní silniční dopravy a
2. nezajistí, aby řidič vozidla, který provádí přepravu na základě koncese vydané dopravci pro příležitostnou osobní silniční dopravu, předložil kontrolnímu orgánu kopii objednávky přepravní služby.

Objedávka, jako relevantní skutečnost z hlediska ustanovení § 35 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě pak musí zároveň vyhovovat definičním znakům příležitostné osobní silniční dopravy podle § 2 odst. 10 zákona o silniční dopravě – musí jít tedy o takovou objednávku, jíž byla konkrétní přepravní služba, zákonem definovaná jako služba neveřejná, objednána předem (písemně, telefonicky, faxem, elektronicky) v sídle nebo provozovně právnické osoby, v místě trvalého pobytu provozovatele nebo v místě podnikání u fyzické osoby.

S ohledem na výše uvedený právní rozbor ust. § 21b odst. 2 zákona o silniční dopravě soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že podstatou sporu je to, co je kopie objednávky v elektronické formě. Podstatou porušení tohoto ustanovení je skutečnost, že žalobce nezajistil, aby řidič vozidla, který provádí přepravu na základě koncese vydané dopravci pro příležitostnou osobní silniční dopravu, předložil kontrolnímu orgánu kopii objednávky přepravní služby. Soud shodně s žalovaným shledal, že při kontrole ve vozidle (což je z hlediska skutkové podstaty vytýkaného správního deliktu podstatné), avšak ani v průběhu

řízení před správními orgány, kopie objednávky ve výše naznačeném smyslu předložena nebyla. Ve vozidle byla předložena pouze listina označená jako „kopie objednávkového listu“, o které následně sám žalobce prohlásil, že je pouze interním předpisem. Žádný jiný doklad předložen nebyl, tj. nebyla předložena ani kopie záznamu objednávky v elektronické podobě, řidič na její virtuální existenci ve vozidle ani nepoukázal. Textový výstup z komunikačního zařízení byl žalobcem předložen až v průběhu správního řízení. Shodně s žalovaným soud tento textový výstup z komunikačního zařízení nepovažuje za kopii objednávky, neboť tento text je natolik zkratkovitý a heslovitý, že z něj není možné dovodit, kdo si u koho přepravu objednal. I kdyby však tyto náležitosti byly v textovém výstupu z komunikačního zařízení uvedeny zcela jasně a zřetelně, tento textový výstup nebyl při kontrole řidičem předložen, řidič jej nezmínil, na jeho existenci neupozornil. Při kontrole tedy nebyla kopie objednávky předložena, čímž bylo porušeno ust. § 21b odst. 2 zákona o silniční dopravě a byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle ustanovení § 35 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě. Jelikož v dané věci není existence objednávky v elektronické formě z výše popsaného hlediska relevantní, není pak ani námitka porušení zásady legitimního očekávání při vyhodnocování elektronických kopií objednávek důvodná.

Soud se dále neztotožnil s námitkou žalobce, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho námitkou týkající se bezpečnosti silničního provozu ve vazbě na elektronický zobrazovač. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že „dopravce zvoleným technickým vybavením nemůže znemožnit plnění svých zákonných povinností a následně nevhodnost tohoto vybavení označovat za liberační důvod. Žalovaný nevidí důvod, proč by měl být zobrazovač pro elektronické záznamy objednávek ve vozidle jakkoli nainstalován, typicky se přitom může jednat o klasický notebook v zavazadle řidiče. Vzhledem k zakotvenému způsobu přijímání objednávek a vyhotovování kopií záznamů těchto objednávek z knihy objednávek vedené dopravcem v jeho sídle nebo provozovně není třeba, aby byl zobrazovač jakkoli propojen s vozidlem. Je přitom zcela na dopravci, jaký postup v tomto směru zvolí, pokud nebude v rozporu s ustanovením § 2 odst. 11 a § 21b zákona o silniční dopravě“. Žalovaný se tak s předmětnou námitkou žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádným a dostatečným způsobem vypořádal, a proto ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Požadavek žalobce posoudit jeho jednání podle pozdější příznivější právní úpravy není namístě. Je sice pravdou, že ústavní záruka vyjádřená v čl. 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikt. Ve svých důsledcích znamená, že rozhodnutí, které za účinnosti nového práva ukládá trest podle práva starého, se musí ve svých důvodech vypořádat s otázkou, zda nové právo vůbec převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle práva starého (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27). Napadené rozhodnutí však bylo vydáno dne 18. 2. 2013, novela zákona o silniční dopravě č. 102/2013 Sb., kterou byla povinnost do této doby stanovená v ust. § 21b odst. 2 zákona zrušena, nabyla účinnosti až dne 1. 5. 2013. Jelikož je pro rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79) a v době vydání prvostupňového rozhodnutí, jakož i napadeného rozhodnutí nebyla pozdější právní úprava účinná (zákon č. 102/2013 Sb. byl schválen dne 21. 3. 2013, platnost od 25. 4. 2013, účinnost od 1. 5. 2013), nebylo možno takto novelizovaný zákon o silniční dopravě při rozhodování o správním deliktu žalobce aplikovat.

S ohledem na výše uvedené tedy soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za těchto okolností soud neshledává ani prostor pro moderaci uložené pokuty podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. Soud při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž pouze zkoumá, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87). Žalobce neuvedl žádné jiné konkrétní důvody pro závěr, že pokuta byla uložena v nepřiměřené výši, než žalobní námitky, jež byly shledány nedůvodnými. Finanční postih musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a nutně v sobě musí obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal. Moderační právo soudu upravené v § 78 odst. 2 s.ř.s., tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu, má proto místo toliko tam, kde jde o postih zjevně nepřiměřený (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16.11.2004, č.j. 10 Ca 250/2003-48, publikovaný pod č. 560/2005 Sb. NSS). Pokuta uložená ve výši cca 1/16 možného maximálního postihu se za těchto okolností nejeví zjevně nepřiměřenou.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. dubna 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová

